

La Comédiathèque

Spektaklis neatšauktas

Jean-Pierre Martinez

Šios pjesės tekstą galima atsisiųsti nemokamai.

Tačiau teisė viešai statyti kūrinį yra susijusi su privalomu autoriniu atlyginimu, kuris yra teisingas atlygis už autoriaus darbą. Nesvarbu, ar esate mėgėjų, ar profesionali teatro trupė, prieš statydami pjesę turite gauti leidimą ir sumokėti atitinkamą autorinį atlyginimą už spektaklio rodymą.

Norėdami susisiekti su Jean-Pierre Martinez ir paprašyti leidimo statyti vieną iš jo kūrinių:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

Spektaklis neatšauktas

Jean-Pierre Martinez

Vertė ir adaptavo pats autorius Jean-Pierre Martinez

Aktorių trupė ruošiasi žengti į sceną spektaklyje apie paskutines Molière'o gyvenimo valandas. Niekas neparuošta, o sunkumų vis daugėja. Galiausiai dingsta dienos bilietų kasa... Ar atšaukti spektaklį ir taip paspartinti ant bankroto ribos esančio teatro žlugimą, ar vaidinti bet kokia kaina?

Veikėjai

Direktorius

Direktorė

Aktorius

Aktorė

Žiūrovas

Žiūrovė

Inspektorius

Inspektorė

Visus vaidmenis, išskyrus Aktorių ir Aktorę, gali atlikti tiek vyrai, tiek moterys.

Galimos sudėtys: 1 vyras / 7 moterys; 2 vyrai / 6 moterys; 3 vyrai / 5 moterys; 4 vyrai / 4 moterys; 5 vyrai / 3 moterys; 6 vyrai / 2 moterys; 7 vyrai / 1 moteris.

Scena tuščia, joje stovi tik Molière'o krėslas – vienintelė pjesės dekoracija. Žiūrovai ir Žiūrovė, iš tikrųjų aktoriai, sėdasi kažkur salėje. Publikai renkantis, Direktorė, kuri kartu yra ir režisierė, jau scenoje: vilki darbinį kombinezoną ir kartu su techniku, esančiu valdymo pulte, reguliuoja šviesas. Techniko nematysime, jis beveik nekalbės. Užlipusi ant kopėčių scenos gilumoje, nugara į salę ir žiūrėdama į lubas, Direktorė nepastebi pirmųjų žiūrovų, einančių į savo vietas. Žiūrovai irgi jos beveik nepastebi arba palaiko technikę, atliekančią paskutinius parengiamuosius darbus.

Direktorė *(šaukdama technikui) – Pablo? Ei, Pablo! Štai čia perdegė lemputė. Galėjai patikrinti... Aš juk negaliu visko viena. Tiek to, apsieisime, keisti jau nebėra kada. Be to, regis, atsarginių lempučių vis tiek nebeturime. Taip, drauguži, krizė... Kasoje neliko nė cento naujoms. Pamatysi, galiausiai šviesimės žvakėmis kaip Molière'o laikais. (Pagaliau pastebi publiką) Negali būti, jie jau čia...? Kas juos įleido? Dar juk ne laikas, ar ne? Na ką... Kad jau atėjote, neliepsime jums vėl išeiti. Bet mums vis tiek reikia pabaigti. Taigi, ponios ir ponai, dar akimirką mūsų nepykite...*

Ji toliau apžiūrinėja prožektorius ir perstumia kopėčias kitam reguliavimui. Kurį laiką tylėdama darbuojasi. Publikai susėdus, nulipa nuo kopėčių, apžvelgia sceną ir pastumia krėslą į scenos centrą.

Direktorė – Apšviesk truputį Molière'o krėslą, pažiūrėsim. *(Technikas apšviečia krėslą, ji atsisėda)* Lyg ir gerai, ne? *(Atsistoja ir prieina prie avanscenos)* Gerai, dabar užgesink salę, pažiūrėsim, kaip atrodo... *(Salėje sutemsta)* Aha... *(Dar abejoja)* Gali duoti daugiau šviesos čia, priekyje, scenos kairėje? Čia pabaigoje Molière'o vaiduoklis sakys monologą. Žinai... prieš pat išliedamas kibirą vandens ant pirmos eilės... *(Tikriausiai sunerimusiai pirmai eilei)* Ramiai, mes teatre. Tai nebus vanduo, nuo kurio sušlampama. Pakeisime jį... Tiesą sakant, dar nežinau kuo. *(Technikui)* Pablo, kuo galima pakeisti vandenį, kad niekas nesušlaptų? Turi idėjų? *(Technikas neatsako)* Kita vertus, vanduo bent jau nedėmėtas. *(Technikui)* Pablo, tu ten užmigai ar ką? Kur tas „dušas“ avanscenoje? *(Publikai)* Nesijaudinkite, tikro dušo čia irgi nebus. Teatre „dušu“ kartais vadiname šviesą, krentančią tiesiai iš viršaus ant aktoriaus galvos. Deja, aktoriams tai dažnai vienintelis dušas... Ką padarysi, toks jau mūsų amatas. Mes irgi turime savo žargoną. *(Technikas įjungia vertikalią šviesą scenos priekyje kairėje, ji apšviečia Direktorę)* Palauk, man atrodo, tas „dušas“ krinta šiek tiek įstrižai. Išjunk, pabandyčiau sureguliuoti. Na ir teatras... viską turi daryti pati. Jau esu direktorė ir režisierė. Dar turiu būti elektrike ir apšvietėja...

Technikas išjungia prožektorius, o Direktorė pastato kopėčias scenos priekyje ir užlipa. Ateina teatro Direktorius; galima numanyti, kad jis yra ne tik Direktorės kolega, bet ir gyvenimo partneris. Jis apsirengęs kiek senamadiškai elegantiškai. Rankoje laiko užrakinamą metalinę dėžutę su bilietais kasos pajamomis.

Direktorius – A, tu čia? Visur tavęs ieškojau.

Direktorė – Taip, čia. Kur dar turėčiau būti? Aš dirbu... Spektaklis tuoj prasidės, o niekas neveikia... Tik nesakyk, kad spektaklis ir vėl atšauktas?

Direktorius – Ne, ne, ramiai, spektaklis neatšauktas. Bent kol kas...

Direktorė – Tikiuosi... Šią savaitę jau tris kartus atšaukėme. Publikai galiausiai nusibos... Ir taip į teatrą beveik niekas nebeina.

Direktorius – Na taip... Ką padarysi? Su tais nuolat besikeičiančiais sveikatos reikalavimais... Greitai prieš einant į spektaklį reikės praeiti visą medicininę patikrą.

Direktorė – Kas būtų pagalvojęs, kad prie teatro durų kada nors stovės apsauga kaip prie naktinio klubo... Beje, kodėl žiūrovai jau salėje?

Direktorius – Ir aš pastebėjau... Vis anksčiau ateina, tiesa? Nors puikiai žino, kad spektaklis niekada neprasideda tiksliai laiku.

Direktorė – Galėjote dar kiek palaukti prieš įleidami. Mes dar nepasiruošę...

Direktorius – Kita vertus, po visų pastarųjų atšaukimų... geriau įleisti iš karto. Jei vėl tektų atšaukti paskutinę minutę, bent jau bilietai bus apmokėti.

Direktorė – O priežastį negražinti pinigų visada rasime.

Direktorius – Na gerai... ramiai laikite savo reguliavimus ir apsimeskite, kad jų čia nėra.

Direktorė – Gerai... (*Publikai*) O jūs apsimeskite, kad mūsų čia irgi nėra.

Direktorius (*publikai*) – Nesijaudinkite, pasakysime, kada jau tikrai bus prasidėję...

Direktorė – O kai viskas baigsis... kibiras vandens pažadins tuos, kurie užmigs per spektaklį.

Direktorius – Kibiras vandens?

Direktorė – Vėliau paaiškinsiu... Pjesė tokia... truputį avangardinė.

Direktorius – Maniau, kad tai pjesė apie Molière'ą.

Direktorė – Molière'as savo laikais irgi buvo avangardistas!

Direktorius – Bet žmonių nemažai, tiesa?

Direktorė – Taip... Gera kasa nusimato...

Direktorius (*parodydamas dėžutę*) – Štai ji, dėžutėje. (*Publikai*) Ačiū visiems už dosnumą.

Direktorė – Kiek?

Direktorius – Dar neskaičiavau, bet dėžutė pilna.

Direktorė – Vadinasi, pagaliau galėsime sumokėti aktoriams.

Direktorius – Na, jei kas liks po to, kai sumokėsime visiems kitiems.

Direktorė – Visiems kitiems?

Direktorius – Apsaugai, kasininkei, technikams, scenos technikui...

Direktorė – O technikui dar ir moka?

Direktorius – Jis technikas, ne menininkas. Jis tai daro ne iš malonumo...

Direktorė – Tokiu atveju ir aš norėčiau atlygio. Kaip technikė. Primenu, kad esu režisierė, o ne žmogus, kuris privalo karstyti kopėčiomis.

Direktorius – Nesijaudink, jaučiu, kad viskas pasikeis. Publika sugrįš į teatrą, pamatysi.

Direktorė – Pats laikas, nes mes jau ant bankroto ribos... Nebeturime net už ką nupirkti lempučių prožektoriams.

Direktorius – Su tuo, kas dėžutėje, nupirksime. Gal net tiek liks, kad sumokėsime aktoriams.

Direktorė – Kol kas bent pasidaryk naudingas... Paduok atsuktuvą nuo krėslo.

Direktorius – Žinoma... Jei jau galiu padėti... (*Padedą dėžutę ant krėslo, paima atsuktuvą ir paduoda jai*) Bet ar tikrai reikia tiek prožektorių? Elektros sąskaita bus kosminė...

Direktorė – Jei nori, galime vaidinti tamsoje. Bus pigiau... ir dar avangardiškiau.

Direktorius – Na, jei tikrai būtina...

Direktorė – Dekoracijas jau sumažiname iki minimumo, kad sutaupyti. Veiksmas turėjo vykti Versalio rūmuose, o dabar vyks Molière'o grimo kambaryje. Palikome vieną krėslą!

Direktorius – Jei aktoriai geri, dekoracijų juk nepastebi, ar ne?

Direktorė – Apie aktorius ir pakalbėkime. Iš pradžių pjesė buvo parašyta septyniolikai aktorių, o mes ją turime suvaidinti trise... Net man teks atlikti tris ar keturis vaidmenis, nors aš net nesu aktorė.

Direktorius – Jei norime vežti spektaklį į didelį teatro festivalį, juk nekeliausime septynioliese! Tam reikėtų viso autobuso... Reikia būti protingiems.

Direktorė – Tu teisus... Dar kiek perdirbusi tekstą, turbūt galėčiau paversti jį monospektakliu.

Direktorius – O apie ką ši pjesė apskritai? Aš taip ir nesupratau.

Direktorė – „Spektaklis atšauktas“.

Direktorius – Spektaklis atšauktas? Tikrai? Bet kodėl?

Direktorė – „Spektaklis atšauktas“ – toks pjesės pavadinimas.

Direktorius – A, supratau... Na ir kvailas pavadinimas.

Direktorė – Tiesa, galima susipainioti. Bet laikmečiui labai tinka, ar ne?

Direktorius – Svarbiausia, publika vis tiek atėjo.

Direktorė – Taip... Reikia tikrai daug ryžto...

Direktorius – Bet jie atrodo truputį sunerimę, ne?

Direktorė – Gal ir pagįstai.

Direktorius – Kai savo noru eini į pjesę pavadinimu „Spektaklis atšauktas“, sunku reikalauti gražinti pinigus, jei taip ir nutinka.

Direktorė – Tikrai.

Direktorius – O apie ką tiksliai šis šedevras?

Direktorė – Apie paskutines Molière'o gyvenimo valandas, prieš pat jo mirtį. Trupė ruošiasi išeiti į sceną, bet Molière'ui pasidaro bloga. Jis dvejoja: vaidinti bet kokia kaina ar atšaukti spektaklį?

Direktorius – Ir?

Direktorė – Ir... jie ant bankroto ribos, kaip mes. Privalo vaidinti, kad ir kas nutiktų. Kad nereikėtų gražinti pinigų publikai.

Direktorius – Vadinasi, pjesė apie teatrą.

Direktorė – Būtent. Apie klajojančio teatro gyvenimo didybę ir vargus.

Direktorius – Gerai, gana kalbų, dabar jau reikia pradėti.

Direktorė – Žinoma. Pjesės, kuri vadinasi „Spektaklis atšauktas“, atšaukti negalima.

Direktorius – Tikrai... Ką pasakytume publikai?

Direktorė – Niekas nepatikėtų. Manytų, kad tai pjesės dalis...

Direktorius – Na, kaip teatre sakoma – šūdo jums.

Direktorė – Ačiū, ir tu eik šikt.

Direktorius – Laikykis už atsuktuvo, patrauksiu kopėčias.

Direktorė – Labai juokinga.

Direktorius – Taip, ir aš turėjau eiti į komikus...

Direktorius išeina, palikęs dėžutę ant krėslo. Direktorė nulipa nuo kopėčių.

Direktorė – Pablo? Vėl duok tą „dušą“, pažiūrėsim... *(Technikas įjungia vertikalią šviesą avanscenoje)* Gerai, tiks. Čia juk ne „Comédie-Française“, Prancūzijos nacionalinis teatras...

Pjesės Aktorius ir Aktorė ateina į sceną vilkėdami sportinius drabužius. Aktorius rankoje laiko pjesės „Spektaklis atšauktas“ tekstą.

Aktorius – Kur bosas? Mes jo ieškome...

Direktorė – Ką tik išėjo. Bet ką jūs darote taip apsirengę? Veiksmas vyksta XVII amžiuje. Jūs vaidinate Jean-Baptiste'ą Poqueliną ir Armande Bérart. Kodėl dar ne su sceniniais kostiumais?

Aktorė – Atėjome oficialiai pranešti apie streiką.

Direktorė – Streiką? Čia juokas? Dar nemačiau streikuojančio aktoriaus!

Aktorius – Jau mėnesį negavome nė cento. Jei čia juokas, mums jis seniai nebejuokingas.

Direktorė – Ką padarysi... Visi spektakliai buvo atšaukti! Atšauktas spektaklis – nėra pajamų, nėra pajamų – nėra honorarų...

Aktorė – Tuoju dar pasakys, kad mes patys dėl to kalti.

Aktorius – O žinai, ką Direktorius mums į akis pasakė?

Direktorė – Ką?

Aktorius – Kad šiais laikais, pasirinkę tokį darbą, jau turėtume džiaugtis vien tuo, kad galime dirbti!

Direktorė – Žinau... Jam teatras kaip meilė: jei darai dėl malonumo, neturėtum už tai gauti pinigų.

Aktorė – O mes šį kartą norime pinigų iš anksto, kaip prostitutės. Kitaip nevaidinsime.

Direktorė – Nesijaudinkite. Šiandien kasa gera. Pažiūrėkite, salė pilna.

Aktorius ir Aktorė pagaliau pastebi publiką.

Aktorius – Ką? Publika jau čia?

Aktorė – O jei mes vis dėlto nuspręsimė nevaidinti?

Direktorė – Dabar, kai jie jau salėje...

Aktorius – Specialiai įleidote juos anksčiau, kad priverstumėte mus vaidinti, taip?

Direktorė – Sakau jums, gausite pinigus.

Aktorė – Vaidinti nemokamai? Dar ko.

Aktorius – Jūs mus mėgėjais laikote?

Aktorė – Jei bent būtų šedevras. Sėkminga pjesė, kuri atgaivintų mūsų karjeras. O dabar...

Aktorius – Beje, kas ją parašė?

Direktorė – Velnias, priminei: pamiršau afišoje įrašyti autoriaus vardą. Tikiuosi, nepastebės. Tie autoriai tokie jautrūs...

Aktorė – Jei pakvietėte jį į premjerą, jam tikrai patiks pamatyti, kad jo vardo afišoje nėra. Ypač jei ir jam niekas nemokėjo...

Direktorė – Po velnių... Jį pakviesti irgi pamiršau... Kita vertus, jo pjesę tiek perrašiau, kad nebežinau, ar dar galima sakyti, kad ji jo...

Aktorius žvilgteli į rankoje laikomą pjesės tekstą.

Aktorius – „Spektaklis atšauktas“... Po visų tavo siųstų versijų jau nebežinome, kuri galutinė.

Aktorė – Taip... Viskas taip išbraukyta ir prirašinėta, kad vos įskaitoma.

Direktorė – Tik pasakykite, kad bent tekstą mokate?

Aktorius – Taip, taip, nesijaudink...

Aktorė – Istoriją bent jau žinome. Maždaug...

Direktorė – Istoriją?

Aktorius – Juk sakei, kad galima improvizuoti, ne?

Direktorė – Aš taip sakiau?

Aktorė – Man atrodo, net buvo paminėta kino „Naujoji banga“.

Direktorė – Kai sakiau šiek tiek improvizuoti, turėjau omenyje papildomai prie teksto, o ne vietoj jo. Kokia dar „Naujoji banga“... Čia teatro scena. Negalime kartoti dublių kaip filmavimo aikštelėje.

Aktorė – Nesijaudink, susitvarkysime. Mes profesionalai, ar ne?

Aktorius – Taip, profesionalai. Todėl ir norime, kad mums mokėtų.

Direktorė – Gerai, dabar maldauju: eikite persirengti! Nes taip anksti pradėję galiausiai pavėluosime.

Aktorė – O jei vaidintume taip?

Direktorė – Taip?

Aktorius – Na... kasdieniais drabužiais. Atrodytų moderniau, ne?

Direktorė – Jūs ir kostiumų neturite...

Aktorė – Turime! Na... rasime.

Aktorius – Turbūt...

Aktorė (*Direktorei*) – Ar ne tu turėjai paimti juos iš valyklos?

Direktorė – Iš valyklos? Jūs čia kur – valstybės išlaikomame prabangiame teatre? Kostiumai jūsų grimo kambariuose. Bent jau manau... O dabar dingkite, kol nepadariau ko nors, dėl ko vėliau gailėsiuosi...

Abu aktoriai išeina.

Direktorė – Na ir darbas... Geriau būčiau pasirinkusi animaciją. Bent nereikėtų tvarkytis su aktorių nuotaikomis. (*Dar kartą kreipiasi į techniką*) Pablo, gali dviem minutėms ateiti į užkulius? Turiu pasakyti dėl garso takelio.

Technikas – O mes turime garso takelį?

Direktorė (*neaišku, ar juokauja*) – Ne, būtent. Todėl garsus turėsi leisti pats iš valdymo pulto. Paaiškinsiu...

Ji sulanksto kopėčias ir išsineša. Tyla.

Balsas už scenos – O kol laukiate spektaklio „Spektaklis atšauktas“ pradžios – reklamos pertraukėlė.

Toliau skambančios reklamos turi būti senamadiško, perdėto 1950-ųjų reklamos stiliaus.

Balsas už scenos – Mėgstate žirgus, bet nežinote, kur patenkinti savo aistrą? Kreipkitės į specialistus. „Balno mėsinė“ – šeimos arklienos mėsinė jau daugiau kaip šimtmetį. „Balno mėsinė“ – kokybė, kuri visada tvirtai sėdi balne. Neturite laiko apsipirkti arba norite likti nepastebėti? Siūlome ir pristatymą į namus – diskretiškai ir šuoliais. Jei jūs neateisite pas Balną, Balnas atjos pas jus!

Pereinamoji muzika.

Balsas už scenos – Varva čiaupas, bėga vanduo po kriaukle, užsikimšo vamzdis... o gal tiesiog norite naujų pažinčių? Nedelskite ir skambinkite „Vamzdžiai ir kompanija“. Mūsų meistrai išklausys visus jūsų poreikius ir norus. „Vamzdžiai ir kompanija“ – tinkamas vamzdis visoms sanitarinėms bėdoms, su specialistais, kurie jus supras ir pasirūpins, kad liktumėte patenkinti. „Vamzdžiai ir kompanija“ – sertifikuota dujų darbams ir draugiška LGBT+.

Skambant antrosios reklamos pabaigos muzikai ir scenai temstant, pasirodo baltu audeklu tarsi vaiduoklio drobule apsigaubęs žmogus. Apsidairo į abi scenos puses, paima ant krėslo paliktą kasos dėžutę ir išeina.

Scenoje vėl įsižiebia šviesa, ir įeina Direktorė. Ji nusivilkusi darbinį kombinezoną ir dabar vilki miesto drabužius.

Direktorė – Ačiū visiems už kantrybę... Kadangi visi salėje neturi teistumo ir turi visus reikalingus sveikatos dokumentus, spektaklis pagaliau galės prasidėti. Prieš tai leiskite padėkoti mūsų dosniems rėmėjams ir šio žavingo miestelio merui, kuris, nors šiuo metu atlieka bausmę už finansinius nusikaltimus, gavo leidimą išvykti ir pagerbė mus savo buvimu šį vakarą... O dėl visų ramybės prašau išjungti mobiliuosius telefonus ir viso spektaklio metu vengti bučiuotis, kosėti, šnirpšti nosį, spjaudytis ar... *(Nutraukia sakinį, pamačiusi scenoje pasirodžiusį Direktorių)* Pone Direktoriau, norėjote ką nors pridurti...?

Direktorius *(tyliai)* – Tu nematei dėžutės?

Direktorė – Ko?

Direktorius – Kasos dėžutės! Buvau ją palikęs ten, ant krėslo. Ne tu paėmei?

Direktorė – Taip, dar pavadink mane vagile.

Direktorius, panikuodamas, vaikšto po sceną ir deklamuoja pirmąsias Molière'o „Šykštuolio“ monologo eilutes.

Direktorius – Vagis! Vagis! Žudikas! Plėšikas! Teisingumo! Dangau! Aš pražuvęs, mane nužudė. *(Grįžta prie Direktorės)* Man perpjovė gerklę – pavogė mano pinigus...

Direktorė – Nusiramink! Sakau, ne aš! Ir matai, kad į mus visi žiūri...

Direktorius – Jei ne tu, tai kas?

Direktorė – Sakai, palikai ją scenoje?

Direktorius – Pamiršau, štai ir viskas! Padėjau ant šito krėslo, kai paprašei atsuktuvo, o paskui...

Direktorė – Aš tik kelioms minutėms išėjau į užkulisius su techniku, prieš...

Direktorius – O aš tuo metu kalbėjausi su aktoriais. Kai norėjau jiems sumokėti iš kasos, tada ir pamačiau...

Direktorė – Tai kas galėjo pavogti dėžutę?

Abu įtariai pažvelgia į publiką.

Direktorius – Negi manai...?

Direktorė – O kas daugiau?

Direktorius – Nežinau...

Direktorė – Tai ką darome? Vaidiname ar ne?

Direktorius – Negalime apsimesti, kad nieko neįvyko, ir paskui leisti jiems išeiti su mūsų pinigais!

Direktorė – Nors iš esmės tie pinigai šiek tiek ir jų.

Direktorius – Gera, tai ką darome? Spektaklis atšauktas...?

Direktorė – Aktoriai vis tiek atsisakys vaidinti, jei nesumokėsime iš anksto.

Direktorius – O iš ko dabar mokėsiu? Kasą pavogė! (*Publikai*) Taigi pinigų už bilietus jums irgi negalėsime grąžinti.

Direktorė – Na, taip...

Direktorius – Vis dėlto prašyčiau likti savo vietose, kol atvyks policija...

Direktorė – Jau iškvietai policiją?

Direktorius – Jie pakeliui. Turėtų netrukus būti.

Direktorė – Taip... Man atrodo, jau girdžiu sireną...

Technikas iš valdymo pulto gali paleisti daugiau ar mažiau įtikinamą policijos sirenos garsą.

Direktorius – Apiplėšimas... Teatre! Įsivaizduoji?

Direktorė – „Apiplėšimas“ gal kiek per stipriai pasakyta...

Direktorius – Koks skirtumas? Kasą juk pavogė...

Direktorė – Čia jau tikras paskutinis smūgis.

Direktorius – Taip... Šįkart viskas. Bankrotas...

Direktorė – Reikia pripažinti, teatras visada buvo rizikingas verslas. Teatro ekonominis modelis – nuolatinis bankrotas. Nuo pat gimimo teatras niekaip nepabaigia mirti.

Direktorius – Teatras apskritai gal ir ne, bet mūsų, manau, tikrai baigtas. Jei neatgausime pinigų, turėsime užsidaryti.

Direktorė – Kaip mes iki to priėjome?

Direktorius – Jei būtume rodę publikai... na, labiau publiką traukiančius spektaklius. Į teatrą žmonės atveda geros komedijos.

Direktorė – Jei žinotume stebuklingą geros komedijos receptą, tik jas ir statytume. *(Atsisuka į krėslą)* Reikėtų recepto paklausti pono Molière'o...

Direktorius – Recepto... O šiandienos pajamas mums jau pavogė! Manau, kitos išeities nebėra. Reikia parduoti teatrą. *(Išsitraukia telefoną)* Įdėsiu skelbimą internete...

Direktorė – Gal salėje yra pirkėjas... Galime surengti aukcioną!

Direktorius – Kodėl gi ne? Pradinė kaina – du šimtai tūkstančių eurų. Kas daugiau? Niekas? Šimtas tūkstančių? Penkiasdešimt...?

Direktorė – Tiesa, šiais laikais norėti nusipirkti teatrą... Reikėtų būti pastaruosius dešimt metų praleidus komoje.

Į sceną iš užkulisių arba per salę ateina Inspektorius ir Inspektorė. Jis išvaizda primena garsųjį detektyvą Kolumbą, o ji – tarsi moteriška jo versija. Inspektorius dairosi po sceną, o Inspektorė uostinėja orą lyg policijos šuo.

Inspektorius *(rodydamas pažymėjimą)* – Inspektorius Kolumbas. O čia mano padėjėja Martinez...

Inspektorė – Ramirez.

Inspektorius – Ką?

Inspektorė – Ramirez. Mano pavardė Ramirez, ne Martinez.

Inspektorius – Martinez, Ramirez... beveik tas pats, ne?

Inspektorė – Vis tiek mano pavardė Ramirez. Trejus metus dirbame kartu. Gal jau galėtumėte ją prisiminti?

Inspektorius *(Direktoriui)* – Tie portugalai tokie jautrūs...

Inspektorė – Ispanė!

Inspektorius – Ką dabar ne taip pasakiau?

Inspektorė – Esu ispanų kilmės, ne portugalų.

Inspektorius – Gerai, Martinez... Negaiškime visos dienos. Turime bylą!

Direktorius – Bet kuriuo atveju ačiū, kad taip greitai atvykote.

Inspektorė – Ramirez. Juk nesunku...

Inspektorius žvalgosi po sceną ir nuo prožektorių markstosi, o Inspektorė apuosto Direktorių ir Direktorę.

Inspektorius – Kas čia? Striptizo klubas?

Direktorė – Teatras, Inspektoriau... Beveik tas pats, tik aktorės paprastai apsirengusios.

Inspektorė – Jei teisingai supratau, jums pavogė... kasos dėžutę.

Direktorius – Taip, Inspektore.

Inspektorius – Tik nejuokaukite. Turime ir kitų darbų, nei čia vaidinti cirką...

Direktorius – Patikėkite, čia ne pokštas. Greičiau tragedija.

Inspektorė – Kai sakote „dėžutę“, ką tiksliai turite omenyje?

Direktorius – Teatro kasos pajamas.

Inspektorius – A, aišku... Vadinasi, pavogė teatro kasą. Teatro kasą...

Direktorė – Jei jos neatgausime, katastrofa. Jau dabar tenka atšaukti spektaklį...

Inspektorė – O kur ta dėžutė buvo?

Direktorius – Čia, ant Molière'o krėslo.

Inspektorius – Paliekate pinigų visiems prieš akis ant krėslo ir stebėtės, kad juos pavogė?

Direktorius – Maniau, esame tarp patikimų žmonių.

Direktorė – Žinote, teatras – viena didelė šeima.

Inspektorė – Yra liudininkų?

Direktorius – Liudininkų? O taip, net labai daug...

Inspektorius – Kur jie?

Direktorė – Prieš jus.

Inspektorius ir Inspektorė tik dabar pastebi publiką.

Inspektorė – Šitų net nepastebėjau... Ką jie čia veikia?

Direktorė – Tai publika! Sakiau, mes teatre.

Inspektorius – Na ir na. Kas būtų pasakęs, kad vieną dieną atsidursiu teatro scenoje prieš publiką. Tiesa, Martinez?

Direktorius – Niekada nevēlu pradėti aktoriaus karjerą, inspektoriau Kolumbinai.

Inspektorius – Kolumbas. Inspektorius Kolumbas.

Inspektorė (ironiškai) – O... Kolumbas, Kolumbinas... beveik tas pats, ne?

Inspektorius – Taigi... vagystė įvyko jiems prieš akis.

Inspektorė nusileidžia į salę, uostinėja orą ir kai kuriuos žiūrovus.

Direktorė – Taip.

Inspektorė – Ir, savaime suprantama, niekas nieko nematė...

Direktorius – To reikės paklausti jų pačių.

Inspektorius – O technikas ten? Jis irgi nieko nematė?

Direktorė – Prieš pat spektaklio pradžią jis buvo su manimi užkulisiuose.

Tyla. Inspektorius įtariai apžiūrinėja sceną ir žvilgčioja į užkulsius. Tuo metu Inspektorė apeina salę, stebi publiką ir nueina iki valdymo pulto. Grįždama sustoja prie netikro Žiūrovo ir jį apuosto.

Inspektorė – Turite skiepų pažymėjimą?

Žiūrovas – Žinoma...

Žiūrovas parodo jai dokumentą. Ji, regis, patenkinta, ir grįžta į sceną.

Inspektorius – O gal čia draudimo apgavystė?

Direktorius – Apgavystė?

Inspektorius – Žinome tokius triukus. Pinigus paslepi, paskelbi, kad juos pavogė, ir gauni išmoką iš draudimo.

Direktorė – Užtikrinu, Inspektoriau, kad...

Inspektorė – Taigi, apibendrinkime. Kas įtariamieji? (*Direktoriui*) Jūs...

Direktorius – Bet aš juk nukentėjusysis! Aš nekaltas!

Inspektorius – Kiekvienas nekaltasis – tai kaltasis, kuris dar nežino, kuo nusikalto. Kas dar buvo teatre vagystės metu?

Direktorius – Na... pjesės aktoriai, savaime suprantama.

Inspektorė – Kur jie?

Direktorė – Turėtų būti grimo kambariuose ir laukti, kol pasakysime, ar spektaklis atšauktas.

Inspektorius – Tai ko laukiate? Atveskite juos!

Direktorė – Einu.

Direktorė išeina.

Inspektorė – Turite priežasčių ką nors konkrečiai įtarti?

Direktorius – Ne... Garantuoju, tokiam garbingame teatre tai pirmas toks atvejis.

Inspektorius – Tiesa, į teatrą dėl vagystės kviečia ne kasdien. Ar ne, Martinez?

Direktorius – Dažniausiai teatre nėra ko vogti. Nebent kasą... bet paprastai ji tokia menka, kad plėšikams neįdomi.

Inspektorė – O jūsų aktoriai? Manote, kuris nors galėjo pasisavinti pinigus?

Direktorius – Nežinau... Tiesa, jau kelias savaites jiems nemokėta, ir jie pradeda badauti. Kaip žinote, laikai sunkūs visiems...

Inspektorius pažvelgia į salę.

Inspektorius – O šitie... atrodo sotūs, bet kiekvienas turi kaltą veidą...

Direktorius – Žinote, dabar taip mažai žmonių eina į teatrą... Negalime rinktis publikos. Turime įleisti bet ką. Svarbu, kad turėtų reikiamus sveikatos dokumentus.

Inspektorė – Jus apklausime vėliau.

Direktorė grįžta su Aktore.

Direktorė – Štai aktorė, turėjusi vaidinti Armande.

Inspektorius – Armande?

Direktorė – Armande Bėjart. Molière'o žmona.

Inspektorė (*parodydama krėslą*) – Sėskite čia, Armande. (*Ji atsisėda*) Taigi: pavardė, vardas, amžius, užsiėmimas...

Aktorė – Bėjart, Armande, ponios Poquelin, aktorė, gimimo data ir vieta neaiškios, todėl ir amžius diskutuotinas.

Inspektorius – Graži biografija... Taigi, ponios Bėjart...

Aktorė – Panelė.

Inspektorė – Ką tik sakėte, kad esate ištekėjusi.

Aktorė – Aktorė niekada nesako savo amžiaus, o į ją visada kreipiamasi „panele“, net jei ji ištekėjusi.

Inspektorius – Gerai... Ką žinote apie šią vagystę, panele?

Aktorė – Nieko.

Inspektorė – Keista. Būčiau nustebusi, jei atsakytumėte kitaip.

Direktorė – Ji ir sako, kad nieko nežino... Net savo teksto nežino. Gal todėl jai ir patogu, kad spektaklis būtų atšauktas...

Aktorė – Ką nori tu pasakyti?

Direktorė – Gal tu pavogei kasą? Vien tam, kad nereikėtų mokytis teksto.

Aktorė – Aš bent neturiu gultis su direktoriumi, kad gaučiau vaidmenį.

Direktorė – Pakartok, ką pasakei.

Jos jau tuoj kibs viena kitai į plaukus. Direktorius įsiterpia.

Direktorius – Ponios, ramiau... Išlaikykite mandagumą. (*Policininkams*) Sakiau jums, teatras – didelė šeima. O kiekvienoje šeimoje kartais pasipykstama...

Inspektorius – O kur likusi šeima? Įtariu, čia ne monospektaklis...

Direktorė – Taip, yra dar vienas aktorius.

Inspektorė – Tai kur jis?

Direktorė – Tikrai... grimo kambaryje jo nebuvo. Kur jis?

Aktorė – Nežinau.

Inspektorius – Uždanga tuoj kils, o jūs nežinote, kur jūsų scenos partneris?

Aktorė – Aš ne jo mama. Ir kodėl jo ieškote? Norite pasiūlyti vaidmenį?

Inspektorė – Kodėl gi ne kaltininko? Jei dingio, gal išėjo kartu su kasa.

Inspektorius – Paskelbsime paiešką. (*Direktorei*) Turite jo aprašymą?

Direktorė – Turiu geriau. Jo aktoriaus portfolio...

Direktorė trumpam išeina į užkulisius.

Inspektorius – Portfolio?

Direktorius – Aktoriaus portfolio. Pamatysite, daug tiksliau už policijos fotorobotą.

Direktorė grįžta su aplanku ir paduoda jį Inspektoriui.

Direktorė – Prašom, Inspektoriau.

Inspektorius – Gerai, kol kas tiek. Paliksime jus šeimoje išsiskalbti nešvarių skalbinių.

Inspektorė – Mes apžiūrėsime patalpas. Iki atskiro nurodymo niekas iš čia neišeina.

Inspektorius ir Inspektorė išeina.

Aktorė – Aš irgi galiu eiti, ar dar turite klausimų?

Direktorius – Gali eiti, bet girdėjai Inspektorių: niekas neišeina, kol nerasime kaltininko...

Ji išeina.

Direktorė (publikai) – Atsiprašome už visus šiuos nenumatytus nepatogumus. Jei pasiseks, viską greitai išspręsime ir spektaklis netrukus tęsis.

Direktorius – Tikiuosi, geresnėje atmosferoje...

Direktorė – Bet kol kas juk reikia kažkaip juos užimti...

Vienas Žiūrovas, iš tikrųjų aktorius, pasisako iš salės.

Žiūrovas – Atsiprašau...

Nustebę Direktorius ir Direktorė atsisuka į jį.

Direktorius – Taip...

Žiūrovas – Galima?

Jis atsistoja ir nelaukdamas leidimo užlipa į sceną.

Direktorius – Prašom...

Žiūrovas – Atsiprašau, kad taip įsiterpiu į jūsų pokalbį ir lipu į sceną nekviestas, bet gal galėčiau jums kuo nors padėti... savaip.

Direktorė – Klausome.

Žiūrovas – Visada buvau teatro draugas. Pats šiek tiek vaidinu mėgėjiškai. Be jokių pretenzijų, žinoma...

Direktorius – Puiku... bet, kaip jau turbūt supratote, šiuo metu nelabai galime pasiūlyti jums vaidmens.

Žiūrovas – Žinoma... Net nebūčiau drįsęs prašyti. Jūs profesionalai, o aš... tik mėgėjas.

Direktorė – Tada, jei galima paklausti, kuo galėtumėte mums padėti?

Žiūrovas – Na... gal finansiškai.

Kiti du akimirka netenka žado.

Direktorius – Štai kaip...?

Žiūrovas – Supratau, kad turite šiokių tokių laikinų piniginių sunkumų.

Direktorė – Galima sakyti, kad šis teatras nuo pat įkūrimo gyvena nuolatinio nemokumo būsenoje.

Žiūrovas – Nesu milijardierius, bet turiu šiek tiek santaupų ir nežinau, kur jas dėti. Kai infliacija grįžta, pinigus banke laikyti ne visada protinga. O paprasta taupomoji sąskaita beveik nieko neuždirba – gal geriau aukso luitus laikyti po čiužiniu.

Direktorė – Nors miegoti ant jų turbūt ne itin patogiu...

Direktorius – Taigi pagalvojote, kad norint auginti santaupas ir išskaidyti investicijas verta apsvarstyti teatrą.

Direktorė – Tikrai gana barokiška mintis.

Žiūrovas – Aš ne tiek noriu uždirbti. Bet jei jau investuoti, kodėl neparemus menininkų? Be to, jūs man simpatiški, todėl pagalvojau... Bet atleiskite, pats nežinau, kas man užėjo. Aš ne šios srities žmogus... Dar kartą atsiprašau, kad sutrukdžiau.

Matydamas jų sumišimą, jis jau ruošiasi grįžti į vietą, bet Direktorius jį sustabdo.

Direktorius – Ką jūs, visai netrukdomė... Prašau, pasilikite.

Direktorė – Štai, sėskite čia.

Jis su akivaizdžiu pasitenkinimu atsisėda į krėslą.

Žiūrovas – Čia Molière'o krėslas, tiesa?

Direktorius – Taip... na, bent jau pjesėje.

Direktorė – Nors antikvaras, iš kurio jį pirkau, tikino, kad krėslas tikrai iš to laikotarpio. Tad niekas nedraudžia svajoti, kad savo metu Molière'as galėjo jame sėdėti.

Direktorius – Vadinasi, svarstytumėte... paskolinti mums pinigų.

Direktorė – O gal net paaukoti, kas žino...

Žiūrovas – Aš veikiausiai galvojau apie nekilnojamojo turto investiciją.

Direktorius – Štai kaip...

Direktorė – Gal galėtumėte konkrečiau? Nesu tikra, kad...

Žiūrovas – Jums reikia pinigų, aš jų turiu. Nupirksiu pastatą, o jūs galėsite toliau tęsti savo kilnią veiklą. Už simbolinę nuomą.

Direktorius – Na... simbolinė nuoma už veiklą, kuri pati beveik simbolinė... Skamba tinkamai.

Žiūrovas – Žinoma, daug pasiūlyti negaliu, bet, jei teisingai supratau, pasirinkimo taip pat nelabai turite.

Direktorė – Labai subtilu tai priminti.

Direktorius – O kai sakote „nedaug“... apie kokią sumą kalbame?

Žiūrovas – Nedrįstu net ištarti. Geriau užrašysiu...

Žiūrovas išsitraukia vizitinę kortelę ir pieštuką, užrašo skaičių ir paduoda kortelę Direktoriui. Šis perskaito sumą.

Direktorius – Aha... Dabar suprantu, kodėl sakėte „simbolinė nuoma“. Turint omenyje, kiek siūlote už visą pastatą.

Jis perduoda kortelę Direktorei.

Direktorė – Tikrai nepamiršote vieno nulio?

Žiūrovas – Turto vertė priklauso nuo gražos, kurią jis gali duoti. O teatro graža beveik lygi nuliui. Kai ne neigiama.

Direktorė – Taip žiūrint, žinoma...

Žiūrovas – Bet esmė juk ne puikus sandoris, tiesa? Esmė – išgelbėti gyvą scenos meną, kuris šiuo metu kaip niekad vos gyvas. Laikykite tai mecenatyste.

Direktorius – Prisipažinsiu, užklupote netikėtai, bet pažadu apgalvoti ir greitai atsakyti.

Žiūrovas – Mano numeris ant vizitinės kortelės.

Direktorė grąžina kortelę Direktoriui.

Direktorius – François Pigeon. Filantropas...

Direktorė – Nežinojau, kad filantropas – profesija.

Žiūrovas – Greičiau pašaukimas. Beveik tarnystė.

Žiūrovas atsistoja ir ruošiasi nultipti nuo scenos.

Direktorė – Na, ačiū už dosnumą, pone Pigeon... Molière'ą globojo Prancūzijos karalius Liudvikas XIV, o su tokiais globėjais kaip jūs šiuolaikinis teatras tikrai dar ilgai gyvuos.

Žiūrovas – Leisite žvilgtelėti į užkulisius? Smalsu... ypač jei netrukus čia investuosiu pinigų.

Direktorius – Prašom, jauskitės kaip namie. Kai perki restoraną, juk gali pasižiūrėti, kokia virtuvė.

Žiūrovas dingsta užkulisiuose.

Direktorius – Pasiūlymas ne stebuklingas, bet galėtų mus išgelbėti, ne?

Direktorė – Išgelbėti? Pardavus teatrą nepažįstamajam?

Direktorius – Juk girdėjai. Jis tai daro daugiausia tam, kad mums padėtų.

Direktorė – Būtent todėl ir nepasitikiu. Kiekvieną filantropą laikau potencialiai įtartinu.

Direktorius – Kita vertus, ar turime pasirinkimą?

Direktorė – Dar nežinia, gal pinigus vis dėlto rasime...

Grįžta Inspektorius ir Inspektorė, atsivesdami Aktorių su antrankiais.

Inspektorė – Užtat vagį jau radome.

Inspektorius – Sėdėjo netoliese esančiame bare visiškai girtas.

Aktorius – Girtas? Visai ne!

Inspektorė – Kalbėsi, kai apklausime. O dabar sėskis.

Jie pasodina Aktorių į krėslą.

Direktorius – Prisipažino?

Inspektorius – Dar ne. Bet prisipažins, nesijaudinkite. Savanoriški prisipažinimai – mūsų specialybė.

Direktorė – Bet juk dar net nežinome, ar tai jis.

Inspektorė – Su tokiu kaltininko veidu būtų gaila, jei būtų nekaltas, ar ne?

Direktorius – Bent leiskime jam pasiaiškinti.

Inspektorius – Gerai. Pavardė, vardas, amžius, užsiėmimas...

Aktorius – Poquelin, Jean-Baptiste. Gimimo data nežinoma, bet pakrikštytas 1622 m. sausio 15 d. Paryžiuje. Aktorius ir dramaturgas. Vedęs aktorę Armande Bėjart.

Inspektorė – Taigi, Jean-Baptiste' ai? Tu pavogei kasos dėžutę ar ne?

Aktorius – Su tuo neturiu nieko bendra. Ir noriu advokato.

Inspektorius – Advokato... Girdi, Martinez? Per daug televizijos žiūri, drauguži. Gal dar ir agento panorėsi?

Grįžta Aktorė.

Aktorė – Kas čia vyksta? Jūs neturite teisės! Ką jam padarėte?

Inspektorius – Jis pagrindinis įtariamasis.

Aktorė – Kodėl?

Inspektorė – Sugavome jį prie kiosko, kai bandė pabėgti.

Aktorė – Aš pati siunčiau jį cigarečių!

Inspektorius – Žinoma, duodate jam alibi. Bet jūsų parodymai nepatikimi. Jūs jo žmona.

Aktorė – Aš jo žmona tik scenoje, ne gyvenime! Jūs rimtai patikėjote, kad aš Armande Bėjart, o jis Jean-Baptiste'as Poquelinas?

Inspektorė – Dar labiau sau kenkiate! Apsimetimas kitu asmeniu – žinote, kokia už tai atsakomybė?

Aktorė – Mes aktoriai. Apsimesti kitais žmonėmis – mūsų darbas.

Inspektorius – Mes jį apieškojome. Cigaretės pas jį nebuvo.

Aktorius – Uždėjote man antrankius dar nespėjus jų nusipirkti!

Inspektorė – Beje, ir tos garsiosios kasos dėžutės jis neturėjo.

Aktorius – Tai neturite prieš mane jokių įrodymų.

Inspektorė – Liudininkų rasime, nesijaudink. (*Publikai*) Ar tikrai šitą žmogų matėte išeinant su kasos dėžute?

Netikra Žiūrovė iš salės prabyla.

Žiūrovė – Sunku pasakyti, Inspektore... Tai buvo vaiduoklis.

Inspektorius (*Direktoriui*) – Vaiduoklis... Kas čia per beprotė?

Direktorius – Žiūrovė... Visų savo žiūrovų juk nepažįstame.

Inspektorė – Klausome, ponias. Ką sakėte?

Žiūrovė – Sakau, jam ant galvos buvo užmesta paklodė.

Inspektorius – Paklodė?

Žiūrovė – Taip. Kaip vaiduokliui. Iš pradžių pamanėme, kad tai pjesės dalis...

Direktorė – Tiesa, pabaigoje turi pasirodyti Molière'o vaiduoklis, prieš pat...

Inspektorius – Gerai... Atneškite paklodę.

Direktorė išeina.

Inspektorė – Vaiduoklis...

Inspektorius – Tikite vaiduokliais, Martinez?

Inspektorė – Ne.

Inspektorius – Aš irgi ne.

Direktorė grįžta su keliomis paklodėmis. Vieną paduoda Inspektorei.

Inspektorė (*Aktoriui*) – Atsistokite.

Jis atsistoja, o ji uždengia jo galvą ir kūną paklode.

Inspektorius – Eikite pirmyn.

Inspektorius nuveda jį iki scenos priekio.

Inspektorė (publikai) – Ponios ir ponai, ar tai žmogus, kurį matėte vagiant kasos dėžutę?

Žiūrovė – Taip, atrodo lygiai taip. Kita vertus, kai žmogus visas po paklode... kaip žinoti, ar tikrai jis?

Inspektorius – Teisingai... Martinez, padarysime atpažinimo procedūrą.

Jie paima dar dvi paklodes, uždengia Aktorę ir Direktorę. Tris „vaiduoklius“ išrikiuoja scenos priekyje ir kelis kartus sukeičia vietomis.

Direktorius – Ką čia žaidžiame? Gatvės lošimą su trimis puodeliais?

Inspektorius (publikai) – O dabar? Kuris?

Jei publika reaguoja, galima trumpai improvizuoti. Trys vaiduokliai vėl kelis kartus sukeičia vietomis.

Inspektorius – O dabar?

Inspektorė patikrina telefoną.

Inspektorė – Gavau atsakymą į užklausą dėl visų įtariamųjų.

Inspektorius – Ir ką turime?

Inspektorė – Pone Direktoriau, vaizdelis ne pats gražiausias...

Aktorius, Aktorė ir Direktorė nusimeta paklodes.

Direktorius – Atsiprašau?

Inspektorė – Nepasakėte, kad esate teistas.

Direktorius – Tamsi byla dėl suteneriavimo, kuri taip ir nebuvo iki galo išaiškinta. Mane nuteisė... nes abejonės, matyt, buvo mano naudai.

Inspektorė – Paprastai, kai abejonės kaltinamojo naudai, jį kaip tik išteisina...

Inspektorius – Ką galite pasakyti savo gynybai, pone Direktoriau? Juk ką tik tikinote, kad tai garbinga įstaiga.

Direktorius – Inspektoriau, Molière'o laikais Bažnyčia visus aktorius laikė ištvirkėliais ir statė į vieną gretą su prostitutėmis. Tad galima sakyti, kad kiekvienas teatro direktorius potencialiai yra suteneris.

Inspektorė – Jei Bažnyčia taip nepasitikėjo aktoriais, turbūt turėjo priežastį. Nebūna dūmų be ugnies...

Direktorė – Tikroji persekiojimo priežastis buvo ta, kad teatras konkuravo su Bažnyčia. Bažnyčia irgi teatras, tik spektaklis ten visada tas pats. Todėl dvasininkai mus laikė varžovais, kuriuos reikia pašalinti.

Inspektorius sugriebia Aktorių.

Inspektorius – Gerai, šitą vežam į nuovadą. Jei kelis kartus trinktelsime per galvą pilnais Molière'o raštais, gal taps kalbesnis.

Aktorė teatrališkai stoja skersai kelio.

Aktorė – Pirmiausia turėsite peržengti mano kūną.

Inspektorius – Nieko nežadu, Bėjart, bet kol kas ir jus vežamės už melagingus parodymus.

Inspektorius ir Inspektorė išeina, išsivesdami Aktorių ir Aktorę.

Direktorius – Po viso šito kasos vis tiek neradome. Žiūrovams pinigų grąžinti neįmanoma...

Direktorė – O kodėl apskritai grąžinti? Jie juk gauna spektaklį.

Direktorius – Ir turbūt daug mažiau nuobodų už planuotą... Nes, tarp mūsų kalbant, paskutinės Molière'o valandos...

Direktorė – Jei ištempسیم dar gerą pusvalandį, galėsime sakyti, kad jie gavo už savo pinigų.

Direktorius – Pusvalandį? Mes jau visiškai išsisėmę. Šita istorija rimtai pradeda strigti.

Direktorė – Mums reikia netikėto siužeto posūkio.

Direktorius – Mes net aktorių nebeturime! Policija juos išsivežė.

Direktorė – Taip, reikės juos kuo nors pakeisti.

Direktorius – Gal tarp žiūrovų yra norinčių vaidinti... Žinoma, sutinkančių dirbti nemokamai.

Improvizuodami Direktorius ir Direktorė paklausia kelių žiūrovų, ar šie norėtų vaidinti. Kelis atmeta dėl įvairių priežasčių. Galiausiai pasirenka anksčiau pasisakiusią Žiūrovę ir netikrą Žiūrovą, kuris tuo metu vėl sėdi salėje. Galima improvizuojant pasirinkti ir tikrą žiūrovą iš publikos. Abu pakviečiami į sceną.

Direktorė – Esate kada nors vaidinusi teatre?

Žiūrovė – Ne...

Jei kitas žiūrovas atsako, galima improvizuoti.

Direktorė – Padarysime mažą improvizaciją, pažiūrėsime.

Direktorius – Gerai.

Direktorė – Taigi. Vieną vakarą grįžtate namo, o jūsų vyras pavirtęs balandžiu.

Žiūrovė – Balandžiu?

Direktorė – Dideliu balandžiu.

Žiūrovė – Gerai.

Direktorius (*Žiūrovui*) – Jūs būsite balandis.

Žiūrovė – Jis nelabai panašus į balandį.

Direktorius – Mes teatre. Turite įsivaizduoti.

Žiūrovė – A, taip.

Direktorius (*Žiūrovei*) – Jūs išeinate į užkulisius ir tada įeinate į sceną.

Ji išeina ir vėl įeina.

Žiūrovė – Labas, brangusis. Gera diena?

Žiūrovas tikriausiai atsako „taip“.

Žiūrovė – Ir... ką valgysime vakarienei?

Direktorė – Ką valgysite vakarienei?

Žiūrovė – Taip...

Direktorė – Jūsų sutuoktinis pavirto balandžiu, o jūs tik klausiate, kas vakarienei?

Žiūrovė – Na taip.

Direktorė – Nežinau... Turėtumėte bent nustepti.

Žiūrovė – Bet jūs jau iš anksto pasakėte, kad jis pavirtęs balandžiu, tai kodėl turėčiau stebėtis? Be to, tarp mūsų kalbant, jis visai neatrodo kaip balandis. Tai irgi nepadeda.

Direktorė – Gerai, pradedame iš naujo. (*Žiūrovei*) Jūs išeinate... (*Žiūrovui*) O jūs irgi pasistenkite! Pamėginkite suvaidinti balandį.

Direktorius – Tiesiog pasakykite: „Nežinau, kas man atsitiko. Pažiūrėk, pavirtau balandžiu.“

Žiūrovė išeina ir vėl įeina.

Žiūrovė – Labas, brangusis. Gera diena?

Žiūrovas žengia kelis žingsnius, mėgindamas pamėgdžioti balandį.

Žiūrovas – Taip, bet nežinau, kas man atsitiko. Pažiūrėk, pavirtau balandžiu.

Žiūrovė – Oho, tikrai. Na ir dalykai. O šiaip... ką valgysime vakarienei?

Direktorė – Jūs neištekėjusi?

Žiūrovė – Ne.

Direktorius – Aišku...

Direktorė – Grįžkite į vietas. Jei prireiks, paskambinsime.

Žiūrovas ir Žiūrovė grįžta į savo vietas. Netikras Žiūrovas gali pasinaudoti proga ir nepastebimai pasišalinti.

Direktorius – Kasos nebėra, aktoriai areštinėje...

Direktorė – O žiūrovai – visiškai nevykėliai aktoriai...

Direktorius – Šitam spektakliui tikrai galas.

Direktorė – O juk tema buvo gera. Paskutinės Molière'o valandos.

Direktorius – Pradedu galvoti, kad nelaimę užtraukė pats pavadinimas. „Spektaklis atšauktas“...

Grijta Aktorius ir Aktorė.

Direktorė – Jus paleido?

Aktorius – Matyt, rado kitą versiją. Dabar apieško visą teatrą nuo rūsio iki stogo...

Aktorė – Inspektorė visur kiša nosį. Tikras policijos šuo...

Aktorius – Tai ką darome? Vaidiname ar ne?

Direktorius – Kol pinigų neatgausime, negaliu jums sumokėti... Bet ką tik gavau pasiūlymą parduoti teatrą.

Aktorius – Radote žmogų, pakankamai pamišusį, kad šiais laikais pirktų teatrą?

Direktorė – Kažkoks ponas Pigeon.

Aktorė – Pavardė tiesiog pranašiška.

Direktorė – Taip, tik tas Pigeon – prancūziškai „balandis“ – man labiau primena blogą ženklą nešantį paukštį.

Aktorius – Pigeon, sakote...? François Pigeon?

Direktorius – Taip.

Aktorius – Šita pavardė man kažkur girdėta... (*Išsitraukia telefoną*) Greita paieška internete... Radau!

Direktorius – Ir?

Aktorius – François Pigeon. Jis vienas iš Europoje veikiančios, visame pasaulyje sparčiai augančios sektos atstovų. Jos būstinė – Bahamuose.

Aktorė – Sekta su būstine mokesčių rojuje. Humoro jausmą jie tikrai turi. Kaip ir verslo gyslelę.

Direktorius – Kokia tai sekta?

Aktorius – Fekologijos Bažnyčia. Jos nariai vadinasi balandžiais. O guru tvirtina galintis pranašauti ateitį iš jų pačių išmatų.

Direktorė – Sakiau, kad tas balandis – blogas ženklas.

Direktorius – Bet kodėl tas Tartiufas, tas veidmainys, nori įsigyti mūsų teatrą?

Aktorius – Jis pusvelčiui supirkinėja sunkumų turinčias sales ir paverčia jas savo sektos šventyklomis. Europoje jie jau turi daugiau kaip milijoną sekėjų.

Direktorius – Jei taip tęsis, šiame mieste nebeliks kur nueiti į spektaklį.

Direktorė – Užtat Fekologijos Bažnyčių bus ant kiekvieno kampo.

Direktorius – Molière'o laikais Bažnyčia jau buvo paskelbusi karą teatrui. Manėme, kad laimėjome, o dabar, regis, imperija kontratakuoja...

Aktorė – Tik neparduokite jam teatro!

Direktorius – Turite kitą sprendimą?

Aktorė – Vaidiname vis tiek!

Direktorius – Sakiau, dar neturiu iš ko jums sumokėti.

Aktorė – Nesvarbu! Vaidinsime nemokamai. Esame pasiruošę viskam, kad išgelbėtume teatrą ir pasipriešintume plintančiam fekologiniam tamsumui!

Direktorė – Gera, tada pirmyn.

Aktorius – Einu persirengti.

Aktorė – Aš irgi.

Direktorius – Tegul spektaklis prasideda!

Grįžta Inspektorius ir Inspektorė.

Direktorė – Negalite čia likti. Čia teatro scena, ne nusikaltimo vieta. Ir pjesė tuoj prasidės.

Inspektorius – Dėl pradžios dar ne taip tikras... Gavau skundą. Teigiama, kad jūsų teatras neatitinka visų saugumo reikalavimų.

Direktorė – Skundą?

Direktorius – Akivaizdu, kažkas nori mums pakenkti.

Inspektorė – Kad ir kaip būtų, turėsime patikrinti. Kur avariniai išėjimai?

Direktorė – Na... vienas čia... kitas ten...

Inspektorius greitai patikrina avarinius išėjimus.

Inspektorius – O... pirmosios pagalbos pažymėjimą turite?

Direktorius – Žinoma. Štai. Visada nešiojuosi, dėl visa ko.

Direktorius paduoda Inspektoriui dokumentą. Šis vos į jį pažvelgia.

Inspektorė – Nuo pasiutligės pasiskiepijęs?

Direktorius – Manau... Šiaip dar niekam neįkandau. Bent iki šiandien.

Inspektorius – Gera... *(Rodo į publiką)* O jie visi moka plaukti?

Direktorė – Reikėtų jų paklausti, bet teatro salėje vonia retai persipildo...

Inspektorius – Juokavau. Policijos inspektoriai irgi turi humoro jausmą... Gera, gesintuvą prie įėjimo mačiau. Iš pirmo žvilgsnio viskas tvarkoje.

Direktorius – Pirma vagystė, dabar melagingas skundas... kažkas tyčia mums kenkia!

Inspektorius – Turite ką nors omenyje?

Direktorė – Esate girdėję apie Skatologijos Bažnyčią, inspektoriau Kolumbinai...?

Direktorius – Man atrodo, ji vadinasi Fekologijos Bažnyčia, inspektoriau Kolumbai.

Inspektorius – Turėsite mums viską paaiškinti.

Direktorė – O dabar... vietą teatrui.

Direktorius – Pagaliau!

Jie išeina. Pasigirsta trys tradiciniai teatro dūžiai. Įeina Molière'as, kosėdamas į kraują suteptą nosinę, ir atsisėda į krėslą. Pasirodo Bėjart.

Aktorė – Kaip jaučiatės, Jean-Baptiste'ai?

Aktorius – Kaip mano „Tariamasis ligonis“, brangioji Armande. Nelabai gyvas.

Aktorė – Bet jūs spjaudote kraują, mano drauge... Jūsų liga šį kartą visai ne tariama.

Aktorius – Deja, ne pirmas kartas. Praeis.

Aktorė – Nebent pirmiau praeisite jūs pats... Protingiau būtų atšaukti spektaklį.

Aktorius – Visa trupė manimi pasikliauja. Jei spektaklį atšauksime, visi neteks pinigų, kurių jiems labai reikia. Jau nekalbant apie publiką, kuriai reikės grąžinti už bilietus.

Aktorė – Teatrui jau tiek atidavėte, pone Molière'ai. Niekas neprašo atiduoti ir gyvybės.

Aktorius – Tik teatre iš tiesų jaučiuosi gyvas... Ir pripažinkite: mirti scenoje vaidinant „Tariamąjį ligonį“... Koks stilius! Manote, po to išdrįs atsisakyti mane palaidoti krikščioniškai?

Aktorė – Kodėl jums taip svarbios krikščioniškos laidotuvės, jei visą gyvenimą šaipėtės iš Bažnyčios?

Aktorius – Iš Bažnyčios – taip. Bet ne iš tikrojo tikėjimo, kuris man yra tikėjimas žmogumi. Kiekvienas mano pjesių spektaklis – tarsi mišios, kuriose švenčiu meilę gyvenimui.

Aktorė – Vadinasi, jūs moralistas, mano drauge. Kaip visi didieji komedijų autoriai.

Aktorius – Ir kaip visi komedijų autoriai, po kelių metų būsiu pamirštas. Atmintyje liks tik didieji tragedijų kūrėjai.

Aktorė – Jei reikės, pulsiu karaliui po kojomis. Jūs gausite vietą kapinėse.

Aktorius – Į Prancūzų akademiją manęs nepriėmė vien todėl, kad esu aktorius. Tegul bent į kapines įleidžia pro pagrindinius vartus.

Aktorė – Ateitis jums atlygins, esu tikra. Po vieno ar dviejų šimtmečių, kaip anglų kalbą vadina Shakespeare'o kalba, prancūzų kalbą vadins Molière'o kalba.

Aktorius – Mane šmeižia jau gyvą. O kas bus, kai numirsiu? Sakys, kad mano pjeses parašė kažkas kitas. Dar tvirtins, kad vedžiau savo dukterį...

Aktorė – Bet būsite garsiausias visų laikų dramaturgas.

Aktorius – Kad Dievas jus išgirstų. Tada galėsiu ramiai mirti.

Ji švelniai paliečia jį.

Aktorė – Pažadėkite man niekada nemirti.

Aktorius – Ne iki spektaklio pabaigos. Prisiekiu.

Aktorė – Vadinasi, šį vakarą vaidinsite „Tariamąjį ligonį“...

Aktorius – Paprastai sveikas žmogus apsimeta sergąs. Šį kartą tikras mirštantis žmogus apsimės sveiku, kad galėtų apsimesti sergančiu.

Aktorė – Argi ne tai ir yra teatro esmė? Sukurti iliuziją, kad išryškėtų tiesa.

Aktorius – Jaučiuosi jau geriau.

Aktorė – Vis dėlto pasikviečiau gydytoją, kad jus apžiūrėtų. Paliksiu jus su juo...

Aktorė išeina, o Žiūrovė ateina apsirengusi gydytoja.

Žiūrovė – Na, pone Molière'ai? Vis dėlto prašote pagalbos tos medicinos, iš kurios šaipotės savo pjesėse?

Aktorius – Aš šaipausi ne iš medicinos. Šaipausi iš gydytojų, kurie patys ją paverčia pajuoka. Kad ir kaip būtų, ačiū, kad atėjote... Armande kreipėsi į kelis jūsų kolegas, bet sužinoję, kas pacientas, jie atsisakė ateiti.

Žiūrovė – Prisipažinsiu, ir pati ilgai dvejojau. Tai kas šiandien jus kamuoja, pone Molière'ai?

Aktorius – Net nedrąsu sakyti, Daktare...

Žiūrovė – Sakykite.

Aktorius – Plaučiai.

Žiūrovė – Tik ne dar viena jūsų bloga išdaiga?

Aktorius – Deja, ne. Patikėkite.

Žiūrovė – Tiesa, neatrodote labai sveikas... Pasilenkite į priekį ir giliai kvėpuokite. (*Priglaudžia ausį prie paciento nugaros*) Bijau, kad šįkart jūs teisus. Tie plaučiai skamba pragariškai. O pragaras jūsų ir laukia, jei laiku neatsižadėsite savo šėtoniškos profesijos.

Aktorius – Leiskite bent užbaigti šį spektaklį. Po jo atsižadėsiu ko tik panorėsite, pažadu.

Žiūrovė – Jei tuoj pat neatsigulsite pailsėti, šis spektaklis bus paskutinis jūsų pasirodymas scenoje. Patikėkite.

Aktorius – Negaliu nuvilti publikos. The show must go on, kaip sakydavo mano kolega Shakespeare’as.

Žiūrovė – Jūs vos pastovite.

Aktorius – Tik ne jūs mane nunuodijote? Kad dar kartą negalėčiau apjuokti visų tų pasipūtusių šarlatanų gydytojų...

Molière’as pradeda smarkiai kosėti ir, regis, jį ištinka priepuolis.

Žiūrovė – Ei, jums viskas gerai?

Aktorius – Ne, visai negerai... Nežinau, kas man staiga darosi...

Žiūrovas – Palaukite... čia irgi pjesė, ar jūs jau improvizuojate?

Aktorius – Ne... Dabar kalba aktorius, ne Molière’as. Padėkite man, Daktare...

Jis vėl kosėja.

Žiūrovė – Bet aš ne tikra gydytoja... Tik teatre...

Ateina Aktorė.

Aktorė – Išgirdau jus kosint, pone...

Žiūrovė – Jo būklė staiga smarkiai pablogėjo.

Aktorė – Bet... čia Molière’as dūsta ar jį vaidinantis aktorius?

Žiūrovė – Prisipažinsiu, pati jau nebesuprantu, kas čia kas.

Susirūpinę ateina Direktorius ir Direktorė.

Direktorius – Kas atsitiko?

Aktorė – Darykite ką nors, juk matote, kad jis dūsta!

Direktorius – Aš tik pirmosios pagalbos kursus baigęs. Reikia kviesti greitąją medicinos pagalbą.

Aktorė – Aš paskambinsiu...

Žiūrovė ir Aktorė išveda Aktorių į užkulisius.

Direktorius – Ponios ir ponai, labai atsiprašome. Grįžome į pradinį tašką... Spektaklis atšauktas...

Direktorė – Dėl ligonio, apie kurį jau nebežinome, ar jis tariamas, ar tikras.

Grįžta Žiūrovas.

Žiūrovas – Parengiau preliminarį pardavimo sutartį. Jums belieka pasirašyti...

Direktorė – Mes žinome, kas jūs, pone François Pignon. Jūs demaskuotas.

Žiūrovas – Pigeon. François Pigeon.

Direktorė – Norite paversti šį teatrą savo sektos bažnyčia.

Žiūrovas – „Sakta“... Iškart tokie dideli žodžiai. Žinote, mano drauge, visos religijos – tai sėkmingos sektos...

Direktorė – Bet Fekologijos Bažnyčia... Skaityti ateitį iš balandžių išmatų.

Žiūrovas – Tai visiškai „fekslinis“ metodas, patikėkite.

Direktorė – Tu neparduosi sielos šitam velnio žmogui!

Direktorius – Deja, neturiu pasirinkimo... Arba tai, arba bankrotas.

Direktorė – Pagalvok apie Molière'ą! Jis verčiau mirė scenoje, nei atšaukė spektaklį.

Direktorius – Ką padarysi? Karjerą pradėjau kaip suteneris. Paskui tapau teatro direktoriumi... Bet reikia pripažinti: Molière'u niekada nebūsiu.

Direktorius pasirašo.

Žiūrovas – Ačiū... Dievas jums atlygins... O kol kas štai jūsų čekis.

Jis išeina.

Direktorė – Na, dabar jau tikrai viskas. Paskutinis seansas...

Grįžta Inspektorius.

Direktorius – Inspektoriau? Grobio vis dar neradote?

Inspektorius – Dar ne, bet į šią bylą žiūrime labai rimtai. Panašu, kad pastaraisiais mėnesiais keli teatrai patyrė bandymų juos įbauginti.

Direktorius – Įbauginti?

Direktorė – O jeigu tas Fekologijos Bažnyčios guru dar ir nunuodijo Jean-Baptiste'ą, kad sužlugdytų spektaklį, pastūmėtų mus į bankrotą ir priverstų parduoti?

Suskamba Inspektoriaus telefonas. Jis atsiliepia.

Inspektorius – Inspektorius Kolumbinas klauso... Taip... Taip... Puiku, ačiū... *(Padeda telefoną)* Martinez rado pinigus.

Direktorė – Bet kaip?

Inspektorius – Patikėkite, ši moteris turi geresnę uoslę už policijos šunį...

Direktorius – O aš maniau, pinigai nekvepia...

Inspektorius – Bet tai dar ne pati didžiausia staigmena!

Direktorius – Tikrai? Kur vagis paslėpė grobį?

Ateina Inspektorė.

Inspektorė – Jūsų kabineto stalčiuje su dvigubu dugnu, pone Direktoriau.

Direktorius – Ką?

Inspektorė – Jūs suimamas už melagingą pranešimą ir bandymą sukčiauti.

Direktorius – Inspektore, prisiekiu, nežinau, kas ten paslėpė pinigų. Net nežinojau, kad tas stalčius turi dvigubą dugną.

Inspektorė – O kas kitas galėjo tai padaryti?

Pauzė.

Direktorė – Gerai, prisipažįstu... Tai aš.

Direktorius – Tu pavogei teatro kasą? Bet kodėl?

Direktorė – Šitas spektaklis buvo pasmerktas žlugti. Niekas neparuošta, pats žinai. Tai buvo vienintelis būdas paskutinę minutę atšaukti spektaklį. O paskui pradėti improvizuoti...

Direktorius – Sakyčiau, ne improvizuoti, o visiškai paleisti viską iš rankų...

Inspektorius – Taigi, jei gerai suprantu: pardudate šiems garbingiems žmonėms bilietus į spektaklį, kurio iš tikrųjų nėra, tada pavagiate kasos pajamas, kad nereikėtų jo vaidinti, bet ir nereikėtų grąžinti pinigų žiūrovams.

Inspektorė – Pripažinkite, schema gana išradingai iškreipta.

Direktorius – Kita vertus, mes nieko neapgavome. Pjesė juk vadinosi „Spektaklis atšauktas“.

Inspektorius – Didžiausių sukčių bruožas – savo melą išdėti visiems prieš akis, kad jis atrodytų dar tikresnis.

Direktorė – Galų gale teatras ir yra savotiška apgavystė. Žiūrovai puikiai žino, kad viskas scenoje – iliuzija, bet spektaklio pabaigoje niekada neprašo grąžinti pinigų.

Grįžta Žiūrovas.

Direktorius – Jei jau mes sukčiai, štai jums dar vienas, Inspektoriau! Tas Tartiufas nunuodijo Molière'ą!

Inspektorius – Ką galite atsakyti, pone?

Žiūrovas – Atsakysiu, kad jei čia niekas nėra tuo, kuo dedasi, tai ir jūs nesate tikrasis šios salės, kurią ką tik man pardavėte, savininkas...

Direktorius – Lygiai kaip jūs nesate tikrasis jos pirkėjas.

Direktorė – Geroji žinia ta, kad teatras iš tikrųjų neparduotas ir galės toliau gyvuoti.

Inspektorė – Vadinasi, ir mes aktoriai, Kolumbinai?

Inspektorius – Be abejo, Martinez. Net pradedu galvoti, ar tik ne jūs parašėte šią farsinę istoriją. Mačiau jūsų pavardę afišoje.

Inspektorė – Mano pavardė Ramirez.

Direktorius – Bet dėl vieno sutariame. Jei viskas čia netikra, vadinasi, tai tikras teatras! Spektaklis įvyko, taigi pinigų niekam negrąžinsime.

Aktorė – Viskas gerai, kas gerai baigiasi. O dabar laikas monologui.

Aktorius pasirodo kaip Molière'o vaiduoklis: apsigaubęs paklode ir nešinas kibiru.

Aktorius – Mano vardas Jean-Baptiste'as Poquelinas, bet geriau mane pažįstate kaip Molière'ą... Gyvenimą paskyriau teatrui tais laikais, kai tyčiotis iš savo amžininkų, ypač galingųjų, buvo daug pavojingiau nei šiandien. Dar pavojingiau, kai tie galingieji vilkėjo sutaną. Nors nemiriau pačioje scenoje, kaip dažnai pasakojama, teatrui tarnavau iki paskutinio atodūsio. Išėjęs po paskutinio „Tariamąjo ligonio“ spektaklio Paryžiaus Palais-Royal teatre, netrukus miriau. Nė vienas kunigas nesutiko suteikti man paskutinių sakramentų, todėl mirties patale negalėjau atsižadėti aktoriaus profesijos, kaip tuomet reikėjo padaryti norint paskutinę akimirką būti sugrąžintam į Bažnyčios bendruomenę. Tačiau Prancūzijos karalius Liudvikas XIV manęs pasigailėjo. Jis užtarė mane, ir vis dėlto išvengiau bendro kapo. Šventasis Petras irgi nebuvo pernelyg griežtas – priėmė mane į rojų. *(Pauzė)* Beje, iš rojaus ir ateinu. Ir patikėkite: rojuje nuobodu iki mirties. Kaip manote, kodėl Adomas ir Ieva pasinaudojo pirmąja proga pabėgti iš žemiškojo rojaus? Amžinos laimės garantija – mirtinas nuobodulys. Žinoma, ir gyvenimas ne visada linksmas. Gal todėl žmonės, išradę Dievą, paskui išrado teatrą. „Teatras – tai gyvenimas be nuobodžių vietų“, vėliau pasakys Alfredas Hitchcockas, nors pats buvo kino žmogus. Todėl, kai tik galiu, vienam spektakliui pabėgu iš rojaus ir grįžtu vaidintis teatrų scenose. Kovokite ir šiandien, kad spektaklis nebūtų atšauktas. Kad teatrai nevirstų naujomis bažnyčiomis. *(Pauzė)* O dabar, kai spektaklis baigėsi, turiu grįžti ten, iš kur atėjau. Jums taip pat laikas grįžti į tikrovę, kurią trumpam palikote už šios salės durų. Sapnas baigėsi. O pabusti, kaip žadėta, geriausia nuo gero kibiro vandens ant galvos...

Jis šliūkšteli kibiro turinį į publiką, tačiau iš jo pasipila žvaigždučių lietus.

Pabaiga

Apie autorių

Jean-Pierre Martinez gimė 1955 m. Auvers-sur-Oise, Prancūzijoje. Savo kūrybinį kelią jis pradėjo kaip būgnininkas keliose roko grupėse, vėliau dirbo reklamos semiotikos srityje. Po to tapo televizijos scenaristu, o vėliau grįžo į scenos meną kaip dramaturgas.

Jis yra parašęs apie šimtą televizijos scenarijų ir 123 pjeses, tarp jų komedijas, statomas daugelyje pasaulio šalių, tokias kaip Penktadienis, 13-oji ir Strip Poker.

Šiandien Jean-Pierre Martinez yra vienas dažniausiai statomų šiuolaikinių prancūzų dramaturgų. Jo pjesės išverstos į daugybę kalbų ir buvo statytos daugiau nei 100 šalių, tiek profesionaliuose teatruose, tiek mėgėjų trupėse.

Jo pjeses galima rasti čia:

<https://jeanpierremartinez.net>

Jean-Pierre Martinez atstovauja Prancūzijos autorių teisių organizacija SACD (Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques).

Autorių teisės

Šis tekstas yra saugomas autorių teisių.

Šios pjesės tekstą galima nemokamai atsisiųsti skaitymui ir asmeniniam naudojimui. Bet koks viso teksto ar jo dalies atgaminimas, publikavimas, adaptavimas ar kitoks naudojimas be išankstinio autoriaus leidimo yra draudžiamas, išskyrus galiojančių teisės aktų numatytus atvejus.

Bet kokiam viešam pjesės pastatymui, tiek profesionaliam, tiek mėgėjų, būtina iš anksto gauti leidimą ir sumokėti atitinkamą autorinį atlyginimą.

Norėdami susisiekti su Jean-Pierre Martinez ir paprašyti leidimo statyti vieną iš jo kūrinių:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

Avinjonas – 2026 m. spalio

<https://jeanpierremartinez.net>

Pjesę galima atsisiųsti nemokamai